

Man vil maaffee nu svare, at for to af disse Docentposter bliver der sparet en fast Gage, og sølgelig skal den beholde sin Charakter og vedblive at være fast; men see vi nærmere efter i Finantsloven, kan det ikke antages, at den sparede Løn vil strække til de to, endfige til den tredje Post. Der vil altsaa blive et Tilskud fornødent til deraf at lønne en af de tre Docentposter. Vi skulle vel ikke blande os videre i denne hele Sag, men vi bør dog ikke taale, at Noget bindes af den Sum, der engang er sat til Raadighed til at lønne de vælgende Docenter med; dette er den simple Regel, vi skulle følge i Sager af denne Natur. Man vil see, at det ikke er dette enkelte Tilfælde, hvor det er fornødent at gribe til dette Middel, thi ligestrax efter finde vi i en anden Retning den samme Tendents til flere Poster og flere ansatte Personer, idet der forlanges ikke mindre end tre Bygningsconducteurer paa eengang, en med 700 Rd. til Sorø Akademi, en med 250 til Universitetet, og saa er der vist ogsaa nogle Kirker, der skulle have en. Det er altsaa tre unge Mænd, som man ikke veed, hvad man skal gjøre med. Jeg veed ikke, om det er positivt bestemte Personer, det her gjælder om, men der er i det Hele mange ved Statens Bæreanstalter oplærte Personer, som man paa een Gang faaer Barmhjertighed med, og her er kun endnu eet hyderligere Beviis paa, at Staten gjør Uret i ved sin Opdragelsesunit at belejre sig med mange Mænd, om hvilke man ikke siden veed, hvoraf de skulle leve. Vor Stat savner den industrielle Udvikling, som ikke vil kunne komme tilveie, saalænge vi fra den tidlige Ungdom drage de unge Mennesker fra den industrielle Udvikling, som de ved deres Livsforhold bedst vilde være stilkede til at befordre, i større Maalestok, og kun lempe os igjennem med de dertil mindre stilkede Kræfter. Dette er en Grundfeil i vort hele System, som vi fra dette Dieblik af maae være betænkte paa at forandre. — Der har været fremsat Spørgsmaal, om vi skulde forlange Mere til Jernbanerne, for at paastynde disses Bygning. Det er et af de Spørgsmaal, som, bragt frem her i dette Dieblik ved denne Finantslov, forekommer mig at være i højeste Grad forfeilet. Jeg vilde snarere op-

fordre Ministeriet til at staae aldeles stille med Jernbanearbejderne i Sjælland og ogsaa i Fyen, forsaavidt det ikke allerede sidder saaledes fast deri, at det ikke kan gjøre det. Det kan være, at der ikke reddes Noget derved, fordi Contracterne og de allerede udførte Arbejder ville forhindre det, og det kan være, at der ikke bør gjøres nogen Forandring deri, fordi vi, der have været imod den Retning, hvori Jernbanerne nu anlægges, have havt Uret; jeg troer det ikke; men i alt Fald, i dette Dieblik at tage nogen Bestemmelse i saa Henseende og drive Ministeriet fremad i denne Retning, forekommer mig at være en af de sørgeligste Ting, som noget Menneske nu kan tænke paa.

Et æret Menneske, jeg beder om Forladelse, et æret Medlem — ja Mennesker ere vi jo alle og ærede ogsaa — et æret Medlem har med fuldkommen Ret bragt den hele Kirkesag om de 3 Kirker, der skulle ombygges, paa Bane, men dersom det ærede Medlem havde gjort sig den Uleilighed at gjennemlæse de Forhandlinger, som herom have fundet Sted her i denne Sal forrige Aar, vilde han selv have kunnet besvare sig de fleste af de Spørgsmaal, han har opstillet. Jeg kan ikke Andt end give ham Ret i den Mening, at der med Viborg Domkirke har været handlet under vrang Inspirationer, at det, at forandre Kirken til Noget, som man giver ud for at være, som denne Kirke engang har seet ud, i kunstnerisk Henseende er uberettiget og i finantsiel Henseende urigtigt, og at det har ført os paa en urigtig Vej; men nu sidde vi i det, Kirken er heelt nedreven og snart opbygget, og den Mand, som har bragt os ind derpaa, kommer selv til at varetage Stumperne, indtil der skaffes de fornødne Midler; thi han har engang paataget sig at staffe alle tre Kirker færdige for den engang bevilgede Sum. Han har vel forudsæet, at Underviisningsministeriet altid skulde have et vist Greb i de forskjellige andre Kirkers Midler, som han ikke meente, at han absolut behøvede Bevilling fra Thinget til at kunne anvende i dette Diemed, og at han saaledes lidt efter lidt kunde faae Kirkerne færdige; men dette „lidt efter lidt“ vil sikkert være saa seent, at han, for at Staten ikke skal have Udgifter derved, vil komme til at staae Vagt ved de ufuldførte Bygninger.